

Formanden: "Saaar efter Mødet er ombdelt Endringsforslag til 2den Behandling af „Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873" samt Landsthingsudvalgets Betænkning over „Forslag til Lov om Konkurs, samt om nogle Forandringer i de gjældende Bestemmelser om Pant, Thinglæsning og Eksekution."

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til:

Spørgsmaal om Fremme af Forespørgsel af Folkethingsmanden for Randers Amts 3die Valgkreds (Vovlsen) til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet angaaende Borger- og Almue-skolevæsenet.

Uden Afstemning tillodes det, at Forespørgselen maatte nyde Fremme.

Man gif derefter til den under Nr. 2 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Indbringelse ved Folkethingsmanden for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle) af „Forslag til Lov om Tillæg til § 9 i Lov om Hegn af 6te Marts 1869."

Zahle: Det Forslag, jeg herved tillader mig at forelægge det høie Thing, gaar ud paa et Tillæg til § 9 i Lov om Hegn af 6te Marts 1869 og lyder saaledes: „Ved Eksonnet over den Nytte, et Hegn yder sin Eier, og den Skade, det tilføier anden Mands Eiendom, skal ikke komme i Betragtning, at der mellem Begges Eiendomme er lagt en større eller mindre Bei, kun at Beiens Brede kan, hvor der bliver Spørgsmaal om at stnye høistammede Træer til Fordel for anden Mands Eiendom, have Indflydelse paa, hvor langt ned vedkommende Træer aarlig skulle stynes." De Herrer ville erindre, at § 9 i Hegnsloven af 1869 gaar ud paa at fikke en Landeieendomsbesidder mod, at der paa anden Mands Eiendom grov Træer, som kunne høve skadelig Indvirkning paa hans Jordbrug. Jeg vil tillade mig at oplæse et Par Ord af denne § 9. Der staar: „Eigesom Sagen er berettiget til

uden Overenskomst med Naboen at danne nyt Hegn ved at plante høistammede Pile, Popler eller andre egentlige Træer, saaledes bør der heller ikke paa de tilstedevarende Hegn opelstes større Buske eller Træer, som ved at skygge ind paa Naboens Grund eller ved at styde deres Rødder ind i, denne medføre uforholdsmæssig Skade for Naboieendommen." Den Smistændighed, der britiger mig til at forelægge denne Sag, er følgende. Der er forekommet det Tilfælde, at der ved Siden af en Bei stod Træer som de, hvorom her er Spørgsmaal, og som bevisligt vare til Skade for andre Mænd. Hegnsynsmændene i Sognet og Landvæsenkommisjonen sandt den her nævnte Paragraf anvendelig paa dette Tilfælde og gave den Mand, som fandt sig brøstholden ved disse Træer, Medhold i, at den anden Mand, paa hvis Grund Træerne stode, skulde kappe dem saa langt ned, at de ikke mere skyggede ind over hans Grund, men Overlandvæsenkommisjonen kom til et aldeles modsat Resultat. Den fortolkede nemlig denne § 9 meget skarpt, saaledes at den slet ikke kan komme til Anvendelse, hvor Træerne staa paa en Beigrøft. Den holdt fast ved, at hvad her staar i § 9 om tilstødende Eiendomme, ikke kan faae Anvendelse paa Eiendomme, imellem hvilke der løber en Bei, idet den nemlig mener, at Folk ikke ere Naboer, naar en Bei adskiller dem. Denne Overlandvæsenkommisjons Kjendelse skal jeg tillade mig at lade fremlægge til Eftersyn for det høie Things Medlemmer. Det forekommer mig inidlerstid, at denne Afgjørelse er af den Bessaffenhed, at der, hvis den omhandlede Lov skal komme Vedkommende til Nytte, maa gives den en Tilføielse, hvorved det for Fremtiden bliver umuligt at fortolke Loven, som slet er af denne Overlandvæsenkommisjon. Da sliige Træer som de, hvorom her er Spørgsmaal, som Alle vide, hyppig forekomme netop ved Beiene, vil den Bessyttelse, som denne Lovparagraf har tilsigtet at yde en Bruger iniod den Skade, der kan tilføies ham fra anden Mands Eiendom, i de allerfleste Tilfælde, ja, jeg kan gjerne fige i 9 af 10 Tilfælde, ikke komme ham til Gode, naar der ikke gives Lovparagrafen en Tilføielse, hvorved den strengeste Opfattelse af Begrebet „Naboer"